

— Бжди всъкога зелено ти, кротко растение, защото почувствува голъма скръб по смъртта на Христа.

Огъ неговитѣ клонки правятъ китки, съ които поръсватъ съ светена вода мъртавецитѣ.

Дете и ангелъ.

(диалогъ)

Ангелътъ:

Ангелътъ:

„Дете,

„Какъ пѣстро е полето, какъ всичко зеленѣе! — досущъ като въ небето.“

не тичай тъй на sluка по пѣстра пеперуда; не ми създавай мжа!“

Детето:

„Подъ тебе пропасть зѣй. Не стѣпвай зле по моста — не скачай, не лудѣй!“

„Тамъ има ли цѣтя, поточета и птички?“

Ангелътъ:

„Неще настигнешъ вечъ крилата пеперуда! — Отлитна тя далечъ.“

„И много, и крзиви... Потоцитѣ сж сини.“

Детето: (погледва назадъ)

Детето:

„Прехвъркна презъ рѣката. Не ще я стигна азъ — тъй бърза, тъй крилата!“

„Презъ тоя зноенъ часъ — на обѣдъ и почивка — ще дойдешъ ли у насъ?“

Ангелътъ:

(сияюще отъ радость)

„Охъ! — чакай, че ме викатъ...“

„Какъ хубавичка бѣше! — съ позлатени крилца, осѣяни съ брианти.“

(изчезва)

Б. И.

